

opusdei.org

Komentář k evangelium: Otče náš.

Evangelium 17. neděle v
mezidobí (Cyklus C) a komentář
k evangelium.

26.07.2025

Evangelium (Lk 11, 1-13)

Jednoho dne se (Ježíš) na nějakém
místě modlil. Když přestal, řekl mu
jeden z jeho učedníků:

„Pane, nauč nás modlit se, jako i Jan
naučil své učedníky.“

Odpověděl jim: „Když se modlíte, říkejte: Otče, posvět se jméno tvé. Přijď království tvé. Chléb náš vezdejší dávej nám každý den. A odpusť nám naše hříchy, neboť i my odpouštíme každému, kdo se proviňuje proti nám. A neuveď nás v pokušení.“

Řekl jim (dále):

„Někdo z vás bude mít přítele a půjde k němu o půlnoci s prosbou: 'Příteli, půjč mi tři chleby. Právě totiž ke mně přišel můj přítel, který je na cestách, a nemám, co bych mu předložil.' On však by mu zevnitř odpověděl:

'Neobtěžuj mě! Dveře jsou už zavřeny a moje děti jsou se mnou na lůžku. Nemohu vstát a dát ti to.'

Říkám vám: Když přece vstane a dá mu, tedy ne proto, že je to jeho přítel, ale pro jeho neodbytnost se zvedne a dá mu všechno, co potřebuje.

Proto vám říkám: Proste, a dostanete; hledejte, a naleznete; tlučte, a otevře

se vám. Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu se otevře.

Je mezi vámi takový otec, že když ho syn poprosí o chléb, on mu dá kámen? Anebo když ho poprosí o rybu, on mu dá místo ryby hada? Anebo když ho poprosí o vejce, on mu dá štíra? Jestliže tedy vy, třebaže jste zlí, umíte dávat svým dětem dobré dary, čím spíše nebeský Otec dá Ducha Svatého těm, kdo ho prosí!“

Komentář

Svatý Josemaría byl dojatý scénou, kterou nám popisuje tento úryvek z evangelia: „Ježíš žije spolu se svými učedníky, poznává je, odpovídá na jejich otázky, rozptyluje jejich pochybnosti. Je to Rabbi, Mistr, který mluví s autoritou. Mesiáš poslaný od Boha. Ale zároveň je přístupný, blízký. Jednoho dne se Ježíš uchýlil stranou, aby se modlil. Učedníci byli poblíž, patrně se na něj dívali a

snažili se uhodnout, co říká. Když se vrátil, jeden z nich mu řekl: *Domine, doce nos orare, sicut docuit et Ioannes discipulos suos*, Pane, nauč nás modlit se, jako i Jan naučil své učedníky“[1]. Jak jste si jistě všimli, Ježíš se modlil velmi intenzivně, což učedníky přitahovalo, ale nechtěli ho rušit.

Ježíš odpovídá přirozeně a s jednoduchostí je učí, jak se připojit k jeho modlitbě. „Když se modlíte, říkejte: Otče, posvět se jméno tvé. Přijď království tvé“ (v. 2). Nejprve se máme obrátit k Bohu jako k „Otcí“, protože jsme Boží děti. Uvědomění si našeho božského synovství udává správný tón modlitby, která není ničím jiným než důvěrným rozhovorem syna s otcem, který ho nade vše miluje.

Ježíš, Syn, který mluví se svým Otcem, sdílí se svými učedníky a s námi city, které nosí v hloubi svého

srdce a které jsou předmětem jeho i naší modlitby. Nejprve „posvěť se jméno tvé“. Bůh nepotřebuje, abychom mu to připomínali, ale nám se hodí to uznat, abychom nezapomněli, kde je zdroj a původ veškeré svatosti. Potom přidává „přijď království tvé“, to znamená touhu, aby Bůh vládl ve všech duších, aby byly šťastné a byly spaseny. I v tomto případě je On sám první, kdo má zájem na tom, aby se to stalo skutečností, ale chce se spolehnout na naši vytrvalost a na to, že použijeme prostředky, které mu pomohou vládnout ve všech srdcích a ve světě.

Poté navrhuje, abychom vyslovili tři prosby, v nichž budeme prosit o to, co v dané chvíli nejvíce potřebujeme, s ohledem na minulost a s výhledem do budoucnosti.

První prosba: „Chléb náš vezdejší dávej nám každý den“ (v. 3). Prosíme

Boha o denní pokrm, o střídavý majetek, který je nezbytný, daleko od bohatství i chudoby (srov. *Příslaví* 30, 8). Svátí otcové viděli v chlebu, o který se zde prosí, nejen hmotnou potravu, ale také Eucharistii, bez níž nemůžeme žít jako praví křesťané. Církev nám ji nabízí každý den ve mši svaté; kéž bychom se naučili ji ocenit a nacházet v ní sílu pro celý den!

Ve druhé prosbě této řady, „a odpusť nám naše hříchy, neboť i my odpouštíme každému, kdo se proviňuje proti nám“ (v. 4), prosíme, aby naše svědomí bylo zbaveno všeho, co ho tíží. Pán ví, že jsme slabí. Proto nás vybízí, abychom byli natolik pokorní, že uznáme své chyby, omezení a hříchy, prosíme o odpuštění a s velkou láskou je napravíme.

Nakonec nám Ježíš navrhuje, abychom prosili Boha, aby nás

nevydal pokušení (v. 4). Co přesně touto prosbou chceme říci? Jedná se o jakési synovské vyznání dítěte, které otevírá své srdce Otci. Benedikt XVI. tvrdí, že touto prosbou říkáme Bohu: „Vím, že potřebuji zkoušky, aby se moje přirozenost očistila. Pokud se rozhodneš mě těmito zkouškám podrobit, pokud – jako v případě Joba – dáš Zlému trochu volné ruky, pak prosím mysl na omezenost mých sil. Nepřeceňuj mě. Nevymezuj příliš široké hranice, v nichž mohu být pokoušen, a buď mi nablízku se svou ochrannou rukou, když zkouška bude pro mě příliš těžká [...]. Vyslovujeme tuto prosbu s důvěrou, kterou nám dal svatý Pavel, když řekl: ‘A Bůh je věrný! On nedopustí, abyste byli zkoušeni víc, než snesete. Když dopustí zkoušku, dá také prostředky, jak z ní vyjít, a sílu, jak ji snášet’ (1 Kor 10, 13)“[2].

Francisco Varo

[1] San Josemaría, *Jít s Kristem*, n. 108.

[2] Joseph Ratzinger-Benedetto XVI, *Gesù di Nazaret. Dal Battesimo alla Trasfigurazione*, BUR Rizzoli, Milano 2011, pp. 195-197.

Francisco Varo

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/
komentar-k-evangeliu-otce-nas/](https://opusdei.org/cs-cz/article/komentar-k-evangeliu-otce-nas/)
(01.04.2026)